

Àngel Recasens i Galbas, *in memoriam*

Francesc Bonastre i Bertran

Acadèmic de número. Director de l'Institut de Musicologia Josep Ricart i Matas. fslbb@telefonica.net

El mestre Àngel Recasens Galbas nasqué a Cambrils el 4 de març del 1938. La seva formació musical s'inicià al monestir de Montserrat, on residí durant els anys de la seva infantesa, com a membre de l'Escolania, llavors dirigida pel P. David Pujol. Posteriorment, seguí la carrera al Conservatori del Liceu de Barcelona. El 1974, juntament amb el violoncellista José María Redondo, fundà el Festival Internacional de Música de Cambrils, del qual sorgiren també un cursos internacionals de praxi, teoria i història musical.

Des d'aleshores, visqué la música amb intensitat i amb singular competència, aconseguint amb la major senzillesa de procediments una excel·lent bonesa de resultats. Posseí una especial sensibilitat per la creació d'escoles de Música a les comarques tarragonines: Cambrils, Riudoms, Montblanc i, sobretot, Vila-seca, de la qual en fou director. Així mateix, fundà i dirigí els cors *Verge del Camí* de Cambrils i *Sant Esteve* de Vila-seca, aquest darrer, format en el Conservatori de la mateixa vila, que dirigí amb prestigi i competència. Des d'aquest centre impulsà els Cursos Internacionals de Música, que comptaren amb la presència de prestigiosos professors nacionals i estrangers, i assolí l'excel·lència del cant coral amb el cor Sant Esteve, amb el qual dirigí prop de 400 concerts en més de 20 països d'Europa i d'Amèrica.

El 1994, amb el concurs del seu fill Albert, va fundar el conjunt vocal i instrumental *Capella Príncep de Viana*, amb el qual s'especialitzà en la música històrica del segle XVI-XVII. Aquesta institució es reconvertí, el 2005, en *La Grande Chapelle*, amb la qual ha excel·lit especialment, donant a conèixer obres del Renaixement i del Barroc hispànic.

En reconeixement als seus mèrits, la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi el nomenà Acadèmic corresponent per Cambrils, el dia 26 de juny del 1981.

L'Àngel Recasens fou una persona senzilla, sincera i directa: el seu coneixement de la música partia sempre de bases sòlides, gràcies a les quals podia aconseguir tot tipus de matisos; les seves interpretacions assolien aquell difícil punt d'equilibri, allunyat de la pesantor i de l'excés d'efectisme.

Els darrers anys de la seva vida els dedicà a la recuperació del patrimoni hispànic dels segles XVI, XVII i XVIII; una llarga aventura que començà, amb la mateixa il·lusió, fa més de trenta anys, i en la qual vaig tenir el goig i el privilegi de col·laborar-hi.

La mort de l'Àngel Recasens ens ha deixat més pobres; estic segur, emperò, que el seu treball recibirà, i que el seu exemple serà seguit per l'equip que comanda el seu fill Albert. Permeteu-me, en aquest punt, que faci meves les paraules de Salvador Espriu:

“Però en la sequedat arrela el pi
Crescut des d’ella cap al lliure vent,
Que ordeno i dic amb poques lletres
D’una breu i molt noble i eterna paraula:
M’alço, vell tronc, damunt la vella mar;
Ombrejo i guardo el pas del meu camí,
Reposa en mi la llum, i calmo ja la nit,

Torno la dura veu en un roquer del cant.” *Llibre de Sinera*.

Estimat Àngel: *In Paradisum deducant te Angeli*; que els Àngels et duguin al Paradís; que et vinguin a rebre els màrtirs, i et guïïn fins a la santa ciutat de Jerusalem. Que així sia.

24 de gener del 2007